

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ ๔๔/๒๕๕๕

ศาลแพ่ง

ศาลปกครองกลาง

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

คดีนี้โจทก์ทั้งสองเป็นเอกชนยื่นฟ้องกรมที่ดินซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง อ้างว่า โจทก์ทั้งสองเป็นผู้มีชื่อถือกรรมสิทธิ์ที่ดินมีโฉนดจำนวน ๑๓ แปลง แต่จำเลยมีคำสั่งให้เพิกถอน โฉนดที่ดินซึ่งโจทก์ทั้งสองเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินดังกล่าว โดยให้เหตุผลว่า โฉนดที่ดินออก โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะการออกโฉนดที่ดินได้กระทำโดยการเดินสำรวจออกโฉนดที่ดิน โดยไม่มีหลักฐานและมีได้แจ้งการครอบครองที่ดิน ที่ดินอยู่ในเขตป่าไม้ถาวรตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๐๘ เต็มทั้งแปลง ซึ่งต้องห้ามมิให้เดินสำรวจออกโฉนดที่ดินตามมาตรา ๕๘ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ประกอบกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๔๙๙) ออกตามความ ในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ ข้อ ๘ (๒) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับ ในขณะนั้น การที่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติราชการแทนจำเลยไม่ได้แจ้งให้โจทก์ทั้งสอง ทราบในขณะจดทะเบียนรับโอนกรรมสิทธิ์ในที่ดินว่า โฉนดที่ดินทั้ง ๑๓ ฉบับดังกล่าว เป็นโฉนด ที่ดินที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้โจทก์ทั้งสองได้รับความเสียหาย ไม่สามารถใช้ ประโยชน์ในที่ดินทั้ง ๑๓ แปลงได้ เป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งสอง ขอให้ศาลพิพากษาหรือ มีคำสั่งให้จำเลยชดใช้เงินที่โจทก์ทั้งสองต้องเสียไปจากการซื้อที่ดินและพัฒนาที่ดินคืนแก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ย ส่วนจำเลยให้การว่า ไม่ได้กระทำละเมิด การเพิกถอนโฉนดที่ดินของโจทก์ทั้งสอง เป็นการดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ยกฟ้อง เมื่อพิเคราะห์จากคำฟ้อง คำให้การแล้ว เห็นว่า คดีนี้ไม่มีประเด็นโต้แย้งเกี่ยวกับเรื่องสิทธิในที่ดินระหว่างคู่กรณี เป็นเพียงกรณีที่โจทก์ทั้งสองขอให้ศาลวินิจฉัยความเสียหายอันเกิดจากการกระทำทางปกครองของเจ้าหน้าที่ของรัฐและ หน่วยงานของรัฐเท่านั้น คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทาง ปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ อยู่ในอำนาจ พิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง